

[Waldorff]

nologi, som er en trussel imod hele dens tilværelse.

Den såkaldte beredskabsplan har først og fremmest som formål at tage vinden ud af sejlene på kritikerne af Barsebäck. Det ser man også i redegørelsen for de overvejelser, man har i den dansk-svenske komité. Der slår man fast, at både Tremileøulykken og teorierne viser, at der kan ske alvorlige havarier på atomkraftværkerne. Man slår også fast, at der på videnskabelig grund, som man siger, intet findes, som betyder, at man skal ændre vurderingerne af risikoen ved atomkraft. Alligevel, siger man, viser både det almindelige risikobillede og begivenhederne på Tremileøen, at der på alle niveauer må stilles væsentlig større krav til sikkerhedsarbejdet i forbindelse med atomenergi.

Altså uanset, at der ikke er grund til at ændre ved vurderingerne, opstiller man alligevel skærpede sikkerhedsbestemmelser, fordi man på den ene side ikke ønsker at indrømme, at den teknologi, som forskerne går og hygger sig med, er dødsensfarlig, og fordi man på den anden side skal bruge skærpeelse af sikkerhedskrav til at berolige folk med. Derfor snakken om de større sikkerhedskrav, og derfor snakken om revision af beredskabsplanen. Jeg tror, det er en af de største manipulationer, som nogen sinde har stået i en ministers redegørelse.

Alternativet: at erkende, at atomkraften står i skærende kontrast til et demokratisk samfund, hvor mennesker sættes højere end kapitalistisk teknik, vil man aldrig frivilligt få de myndigheder til at gå med til; det vil nemlig afløre deres grundlæggende utroværdighed.

Netop fordi spørgsmålet om beredskab og reaktorsikkerhed er et spørgsmål om politiske styrkeforhold og ikke et spørgsmål om hæderligt videnskabeligt arbejde, oplever vi, hvordan argumenterne hele tiden ændrer sig. I 1973 sagde Risø: en kernenedsmeltning medfører ingen dødsfald. I 1975 sagde sundhedsstyrelsen: en kernenedsmeltning medfører ingen akutte dødsfald. I den redegørelse, som det svenske Statens Strålebeskyttelsesinstitut netop har afleveret og fået godkendt af regeringen, regner man med, at en kernenedsmeltning i København medfører 1.100 akut syge, 460 akutte dødsfald og 2.300 aborter.

Det samme skred er sket i forbindelse med spørgsmålet om sikkerhedszoner: i den danske planlægning gik man ud fra en 10 km zone – det gør man formelt stadig væk – men i den samme rapport fra strålingsbeskyttelsesinstituttet hedder det: »Man vil kunne risikere akutte stråleskader, hvis mennesker bliver længere end 24 timer i et nedfaldsramt område i en afstand på mellem 40 og 80 km fra værket. Det er ikke muligt at fastsætte en eksakt sikkerhedsafstand.«

Dertil kommer selvfølgelig hele diskussionen om landforureningen, som man konsekvent har forsøgt at holde ude af den offentlige debat, og hvis konsekvenser er langt mere uoverskuelige end de ting, som er nævnt, og som i sig selv er gale nok.

Det bliver mere og mere indlysende, at der kun findes to måder at sikre befolkningen på. Den ene er at evakuere befolkningen, inden atomskyen passerer, og det ved man ikke kan lade sig gøre. Den anden er at lukke Barsebäck og sige nej til indførelse af atomkraft i Danmark. Det kan lade sig gøre, og det er selvfølgelig det, der skal ske. For atomkraftlobbyen og kapitalen er det ligegyldigt, hvilken pris befolkningen skal betale for at holde liv i magthavernes isenkram. Man er tilfreds med den centralisering og den ekspert- og teknikerstyring af samfundet, som hænger sammen med atomkraften. Man er tilfreds med de politistatstendenser, som vokser frem i kølvandet på atomkraften, og som også beredskabsplanen i al beskedenhed giver sit lille bidrag til med truslen om at tvangsudskrive bestemte grupper af befolkningen til at arbejde i et nedfaldsramt område under trussel om op til 2 års fængsel.

Endelig er man fra atomkraftlobbyens side fløjtende ligeglad med den frygt for ulykken, som mange mennesker lider under. Det er en frygt, som er velbegrundet. Den er ikke et udslag af manglende viden eller middelalderlige fordomme, sådan som Risøfolkene prøver at fremstille det. Den er derimod udtryk for, at befolkningens holdning til sin egen tilværelse heldigvis ikke er så forkvaklet og sygelig som den, atomkraftprofeterne har. Som bekendt er det den civile befolkning, der er bange for krig, mens generalerne tager det ganske roligt.

Frygten er også et udtryk for, at man lever under samfundsforhold, som man selv har meget lidt indflydelse på, og den er et udtryk